

# Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ  
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς  
**Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν**  
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς  
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν  
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα  
εὐθύνεται ἡ συντάκτις οὐδ' ἡ  
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-  
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ  
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-  
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα  
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-  
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —  
Πᾶσα ἀγγελία ἀπορῶσα εἰς  
τὸς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-  
νῶσι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι  
γραμματόσημον 50 λεπτῶν  
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ  
ΠΡΟΣΑΡΡΕΤΑ  
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5  
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8  
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ  
7 Ὁδὸ Μουσῶν καὶ Νίκης 7  
Πλατεία Συντάγματος.  
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'  
ἑκαστὴν ἀπὸ 10—12 π. μ.  
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς  
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-  
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-  
ἡμερῶν.

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΚΕ' Μαρτίου, — Ἄγνωστοι ἡρώιδες τοῦ 21. Σταυριάνα, Μόδενα καὶ Μεσολογγίτιδες. — Πεντακοσιετηρὶς τῆς Βασιλικῆς (ἀνταπόκρισις ἐξ Ἰταλίας ὑπὸ κ. Αεσκῆς Δημητρίου). — Ἐπιστολαὶ πρὸς μητέρα. — Αἱ Γερμανίδες γυναῖκες (ὑπὸ κ. Λίνας Μόργενστερν). — Ἡ θρησκεία καὶ αἱ γυναῖκες. — Πῶς ἔτρωγον οἱ πατέρες μας (ὑπὸ Μαρσιάνθης Ἡλιοπούλου). — Ἡ Ἀκρόπολις τῆς κ. Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου (ὑπὸ Ἑλληνίδος). — Ποικίλα. — Βιβλιοκρισία. — Συμβουλαί. — Συναγαί. — Ἀλληλογραφία. — Ἐπιφυλλίς.

## Ἡ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ φύσις, ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐλευθερία τελοῦσι σήμερον ἀδελφωμένῃ μεγάλῃ πανηγυρί. Ἡ φύσις φέρει εἰς τὴν ἑορτὴν σμαραγδίνην καὶ ἀνθοφόρον τῆς ἀνοιξέως στολὴν, ἡ θρησκεία εὐαγγέλια χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ ἡ ἐλευθερία ὑπερήφανος ὕψος ἐπ' ἑμφοτέρων τὴν γαλανὴν σημαίαν της.

Χαιρετίσωμεν τὰ ἱερὰ ταῦτα σύμβολα, ἡμεῖς ὦν ἡ καρδία ἐλησμόνησε πλέον νὰ πάλῃ διὰ τοιαύτας εὐγενεῖς συγκινήσεις!

Χαιρετίσωμεν τὴν σημαίαν, ἣν ὁ Γερμανὸς Πατρῶν, ὁ ἀνώτατος τῆς Ἐκκλησίας λειτουργὸς ὕψωσε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπὶ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός μας τὸν σκεπτικισμόν, τὴν ματαιότητα καὶ τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδία πανηγυρίσωμεν τὴν ἱεράν ταύτην ἐπέτειον τῶν θυσιασθέντων ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἔθνους, ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος.

Ἀποτρέψωμεν μετ' ἀδμονίας τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν ψυχρὰν, μηχανικὴν, τυπικὴν ἐκείνην ἀνὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ παράταξιν ἑκατοντάδων τινῶν νυσταλέων στρατιωτῶν. Ἀφώμεν τοὺς πλείστους τῶν φρακοφορούντων ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους νὰ χασμῶνται, καθ' ἣν στιγμὴν ἀναγινώσκειται ἡ δοξο-

λογία καὶ μνημονεύονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδόξως ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων.

Οἱ πολλοὶ τῶν υἱῶν καὶ ἐγγόνων τῶν ἡρώων ἐκείνων ἀνήκουσι σήμερον εἰς τάξιν ἐπίλεκτον εἰς τάξιν διακεκριμένην. Ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν καταδέχονται νὰ ἐνθυμῶνται τοὺς πατέρας μετὰ τὸ λάσιον στήθος καὶ τὰς τιλλώδεις καὶ νευρώδεις χεῖρας. Ἐκεῖνοι ἔφερον φουττανέλαν καὶ φέρεμλιν, οὗτοι φέρουσι φράκον ἢ χρυσᾶς ἐπωμίδας. Ἐκεῖνοι σελάχιον κοκινισμένον ὑπὸ ἐχθρικοῦ αἵματος, οὗτοι κομψότεχνα μαστίγια ἢ ἐν ταῖς ἀποστιλβούσας θήκας τῶν σπάθας, ἃς σύρουσιν γαυριῶντες ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων τῆς πόλεως πεζοδρομίων. Ἐκεῖνοι ἐπροσκύβουν τὸν Θεὸν καὶ ἐλάτρευον τὴν πατρίδα, οὗτοι προσκυνοῦσι τὸ χρυσίον καὶ λατρεύουσι ἑαυτοὺς.

Τί λοιπὸν οὗτοι — καὶ εἶναι δυστυχῶς οἱ περισσότεροι — ἠδύναντο νὰ διοργανώσωσιν εἰς τὴν ἐπέτειον ταύτην ἑορτὴν τῶν πατέρων καὶ τῆς πατρίδος; Τί, οἱ χιλιάδας δραχμῶν δαπανῶντες διὰ μίαν χορευτικὴν ἑσπερίδα, ἠδύναντο νὰ πράξωσιν, ὅπως ἀποδώσωσιν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν αἴγλην ἔθνικῆς ἐξεγέρσεως, ἔθνικου ἐθνουσιασμοῦ, ἔθνικῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως!

Ἡ πόλις μας ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος μετὰ τὴν στερεότυπον μονοτονίαν της, οὐδόλως φαίνεται μετέχουσα τῆς ἐπισήμου ἑορτῆς, οὐδὲν σημεῖον ἐθνουσιασμοῦ καὶ ζωῆς προσιδίδει αὐτῇ ὅσιν ἔθνικῆς πανηγύρεως.

Μεταβῶμεν λοιπὸν ἀνὰ τὰ βουνα καὶ τὰς κοιλάδας, ὅπου βράχοι καὶ λίθοι, ἀνευ σταυρῶν, ἀνευ στεφάνων, ἀνευ ἐπιτυμῆσιων ἐπιγραφῶν. Ὑπὸ τοῦς λίθους ἐκείνους κείται ἥρωες! Θῶμεν εὐλαβῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν αὐτοσχεδίων ἐκείνων τάφρων καὶ ἀκροασθῶμεν μετὰ ἱεράς συγκινήσεως τῶν παλμῶν τῆς τότε ζωῆς, τότε σφριγώσεως, τότε ἐνθουσιώσεως Ἑλλάδος! Τῶν παλμῶν ἐκείνων, ὧν μόνῃ ἡ ἀσθενὴς ἀντήχησις δίδωσι σήμερον ζωὴν εἰς τὰ ψυχρὰ, τὰ μαρμασμώδη, τὰ ἀσθε-

κά, τὰ μεστὰ ἐγωϊσμοῦ, ὕλισμοῦ καὶ κομματισμοῦ στήθη τῶν συγχρόνων.

Ζητήσωμεν ἀνά τούτους τάφους ἐκεῖνων τὸ ἱερὸν βότανον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, ὅπερ μόνον ἐπὶ τῆς ποτισθείσης ὑπὸ τοῦ ἥρωϊκοῦ αἵματός των γῆς βλαστάνει. Ἴσως δι' αὐτοῦ κατισχύσωμεν τοῦ ψυχοκτόνου ὕλισμοῦ, ὅστις φρονεῖ τὸ καθῆκον καὶ ἐκνευρίζει τὴν ἀρετὴν, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν φιλοσοφίαν λαῶν ὑποδούλων, ἢ εἰς δουλείαν βινόντων. Ἴσως δι' αὐτοῦ ἀνακτῆσωμεν πίστιν καὶ ἐλπίδα, πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἔργου, οὗτινος οἱ μάρτυρες ἐκεῖνοι κατῆρξαντο, ἀφοῦ αἱ μεγάλαι μάχαι δὲν μένουσιν ἡμιτελεῖς.

## ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ 21

### ΣΤΑΥΡΙΑΝΑ, ΜΟΔΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΤΙΔΕΣ

Δὲν ἐκάλουν εἰς τὰ ὄπλα τοὺς πρωτεργάτας τῆς ἐπαναστάσεως παιᾶνες θουρίων καὶ ὕμνοι ἔθνικοι καὶ βρῦχη τύμπανα. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας των ἀπετέλουν τὴν ὠραιοτάτην καὶ ἐνθουσιωδεστάτην μουσικὴν αὐτῶν συνοδείαν. Ὅλοι ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς τῶν ἡλικίας εἶχον ἐξοικειωθῆ εἰς τοὺς γλυκεῖς ἤχους αὐτῆς, ἢν οἱ υἱοὶ ἐδιδάσκοντο παρὰ τῶν μητέρων, οἱ ἄνδρες παρὰ τῶν γυναικῶν, οἱ ἀδελφοὶ παρὰ τῶν ἀδελφῶν.

Σήμερον τελετὴν ἱερὰν τῶν μνημοσύνων πασῶν καὶ πάντων τῶν τότε πεσόντων, ἀναζητήσωμεν ὑπὸ τοὺς σταυροὺς ὀνόματά τινα, δρέψωμεν ἐκ τοῦ ἥρωϊκοῦ ἐκεῖνου λειμῶνος ἀφανῆ τινα καὶ ἄγνωστα ἄνθη καὶ πλέξωμεν ἐξ αὐτῶν τὸν καλὸν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μας ἐπιτάφιον στέφανον.

Παρέλθωμεν τὰς τόσον γνωστὰς καὶ ἀθανάτους Σουλιώτιδας ἥρωϊδας, Μόσχω καὶ Φώτῳ καὶ Χάτῳ, τὰς ἐνδόξους ταύτας διδασκάλους τῶν γυναικῶν τοῦ εἴκοσι ἑνα. Ἐπισκοπήσωμεν τὰ βουνὰ καὶ τὴν περὶ τὸ Βαλτέσιον πεδιάδα καὶ στῶμεν πρὸ τοῦ τάφου τῆς Λακαίνης Σταυριάννης.

Τὸ ὄνομά της ἄγνωστον σχεδὸν εἰς τὴν νέαν γενεάν ἀντηχεῖ μετ' εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τῆς πρώτης μεγάλης Ἑλληνικῆς μάχης τόπον. Ἦτο τεσσαρκακοντοῦτις, μελαγχροινῆ, εὐειδῆς, με ὕψος ἀρρενωπόν, με ρωνὴν βροντώδη, με παράστημα στρατιώτου.

Ἡ ἥρωϊκὴ αὐτῆς ψυχὴ εἶχεν ὀρμεμφύτως κατανοήσει ὅτι ἐκ τῆς τύχης τῆς πρώτης ἐκεῖνης τακτικῆς καὶ ἐκ τοῦ συστάδην μάχης (12-13 Μαΐου 1821) ἤθελον ἀντλήσει οἱ Ἑλληνας θάρρος, πρὸς ἐξοικονομήσιν τοῦ ἀνίσου ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως των ἀγῶνος.

Ἡ Σταυριὰνα φέρουσα τὸ γυναικεῖον Λακαϊνικὸν τῆς ἐνδύμα, ἐτέθη ὡς στρατιώτης ἐθελοντῆς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, καὶ συναπεκλείσθη μετ' αὐτοῦ εἰς Βαλτέσιον, ἔνθα οἱ Ἑλληνες στενωῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐπολιορκούντο.

Δὲν ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, ἐὰν ἡ ἥρωϊς αὕτη ἐχειρίζετο δεξιῶς τὸ ξίφος ἢ ἐὰν ἐφόρνεσε πολλοὺς ἐχθρούς. Μᾶς γνωρίζει ὅμως ὅτι, ἐὰν τὸ πῦρ ἐξεπέμπετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ παρὰ πάντων συγχρόνων τῶν Ἑλληνικῶν προμαχῶνων, τοῦτο δρέλλεται εἰς τὸ ἀκαταμάχητον θάρρος καὶ τὴν ἥρωϊκὴν αὐταπαρνήσιν τῆς κόρης ταύτης τῆς Λακεδαίμονος. Ἡ Σταυριὰνα μόνη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εἶχε τὴν τόλμην, ἀψηφούσα τὰς βροχηδὸν πανταχόθεν πιπτούσας σφαῖρας, νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ

προμαχῶνος εἰς προμαχῶνα τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν παράτασιν τῆς μάχης πυριτιδοβολὰς.

Τὸ ἥρωϊκὸν παράδειγμά της δὲν ἴσχυσε μὲν νὰ πείσῃ τινα τῶν ἐκεῖ μαχομένων ἀνδρῶν, νὰ ἐκθέσῃ ἀντ' αὐτῆς τὴν ζωὴν του εἰς τὸν προφανῆ αὐτὸν κίνδυνον, ἐνέπνευσεν ὅμως εἰς πάντας ἄγιον ἐνθουσιασμὸν πρὸς ἐπίμονον ἀντίστασιν καὶ νικηφόρον ἔκβασιν τῆς μάχης.

Οἱ περὶ τὸν Κολοκοτρώνην, Μαυρομιχάλην καὶ Πλαπούταν ἄνδρες δυσκολεύμενοι νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι γυνὴ ἢ πλάσμα ἀνθρώπινον ἠδύνατο νὰ ἔχη τόσον θάρρος, καὶ νὰ σώζῃται παραδόξως ἐκ τῆς πληθῆος τῶν σφαιρῶν, αἵτινες ἀκαταπαύστως ἐπιπτον περὶ αὐτὴν, ἐνόμιζον ἐν τῇ εὐπίστῳ ἀπλοϊκότητι των ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς χωρικῆς ἐκεῖνης ὑπεκρύπτειτο ἡ Παναγία, ἣτις κατῆλθεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα προστατεύσῃ κατὰ τῶν ἀπίστων τὰ Ἑλληνικὰ ὄπλα.

Μεταβῶμεν ἐκ τῆς ἥρωϊκῆς ταύτης γῆς εἰς τὴν παρὰ τῆς μικρᾶς νήσου Μυκόνου, πολιορκουμένης ὑπὸ διακοσίων πειρατῶν Ἀλγερινῶν. Οὗτοι ἀποβιβάσαντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μετ' ἄγριον ἀλαλαγμῶν «Θάνατος ὁ τοὺς Γκιαοῦριδες» καταδιώκουσι λυσσαλέοι τοὺς Χριστιανοὺς. Πανικός καταλαμβάνει πάντας, ἄνδρες δέ, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τρέπονται εἰς ἄτακτον φυγὴν.

Στῆτε, φωνάζει αὐτοῖς, ἡ Μόδενα, γυνὴ ἥρωϊκῆ. Πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μας. Καὶ ἠλεκτρίσασα διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων τὴν φιλοτιμίαν πάντων, ἐμπνέει θάρρος καὶ ἐνεργητικότητα εἰς τοὺς τότε ἀηλιπισμένους. Ὀπλισθεῖσα δὲ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ πολεμῶσα ἥρωϊκῶς, κατορθώνει νὰ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐχθρῶν, ἢν καταπατεῖ ἀθλητικῶς ὑπὸ τοὺς πόδας της. Ὁ θάνατος ἐκεῖνου καὶ ἡ γενικὴ τῶν ἀνδρῶν του καταστροφὴ ἀναγκάζει τοὺς ὑποληφθέντας νὰ παραδοθῶσι.

Ἀλλὰ μὴ τὸ ἱερὸν τοῦ πυρποληθέντος Μεσολογγίου χῶμα, ὀλίγα ἔθαψε τοιούτων ἥρωϊδων ὄσα! Μὴ κατὰ τὴν ἄλωσιν αὐτοῦ μόναι μετ' ὀλίγων ἀνδρῶν καὶ μετὰ τῶν τέκνων των αἱ ὑπολειφθεῖσαι γυναῖκες δὲν ὑπερησιζόντο γενναίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ! Παλαίουςαι στήθος πρὸς στήθος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐζήτουν νὰ ἀποφύγῃσι δι' ἐνδόξου θανάτου τὴν ἀτίμωσιν καὶ τὴν δουλείαν.

Ἐν τῇ ἀνεκδότῳ ἔτι Ἱστορίᾳ τοῦ διαπρεποῦς παρ' ἡμῖν καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Κρέμου, — ὅστις διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ ἀβρότητας ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ ἐρανισθῶμεν ἐξ αὐτῆς τὰ περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ Μεσολογγίου — ἀναφέρεται, ὅτι αἱ ἥρωϊδες ἐκεῖναι, ὡς ἄλλαι Σουλιώτιδες προτιμῶσαι τὸν θάνατον ἀτίμου ζωῆς, ἐρίπτοντο ἀπὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, φέρουσαι τὰ βρέφη των ἐν ταῖς ἀγκάλας, ἢ κραυγάζουσαι ἔσπευδον καὶ ἐπνίγοντο εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐρίπτοντο μετὰ τῶν τέκνων εἰς τὰ φρέατα, ἢ εἰς τὰς φλόγας τῶν πυρπολουμένων οἰκιῶν, προσκαλοῦσαι μετ' αὐτῶν γονεῖς, ἀδελφοὺς καὶ τέκνα.

Ἐδῶ γυναῖκες διώκουσαι Ἀραβας, καὶ ὡς Ἀμαζόνες φρονέουσαι αὐτοὺς διὰ λογοφόρων ὄπλων καὶ ξιφῶν. Ἐκεῖ ῥωμαλέα εὐειδῆς νεάνις, μόλις τῆς νυμφικῆς ἐξεληθούσα παστάδος, βλέπει ἐξαλλος τὸν νυμφίον της σφαζόμενον. Ἐπὶ τῷ τρομερῷ τούτῳ θεάματι ἡ τῶς γλυκεῖα νύμφη μεταβάλλ-

λεται εἰς ἀγρίαν λέαιναν. Ἀναρτᾶται ἀπὸ τῶν φορεμάτων τοῦ φονέως καὶ φέρουσα αὐτὸν δι' ὀρμητικῆς κινήσεως πρὸς τὸν ἐξώστην, κρημνίζεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ κενόν. Ἀποθνήσκουσα ἀφῆρει τὴν ζωὴν τοῦ δολοφόνου ἐκεῖνου τέρατος.

Ἑλλησίδες! ὑποκλῶμεν πρὸ τῶν ἥρωϊδων ἐκεῖνων μαρτύρων, αἵτινες τοιαῦτα παραδείγματα φιλοπατρίας καὶ αὐταπαρνήσεως ἐκληροδότησαν ἡμῖν!

## ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

Ἡ πεντακοσιετηρὶς αὐτῆς

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας ἀμιλλῶνται ἐπιτυχέστατα ἀπὸ τῶνος καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς προοδευτικώτατας Ἀμερικανίδας. Δὲν φροντίζουν μόνον περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ ἀνκτρέχουσιν αἰῶνας ὅλους, ὅπως ἐν τῷ παρελθόντι ἀναδείξῃσι γυναῖκα; ἐξόχους καὶ διαπρεπεῖς, τιμησάσας τὴν ἐαυτῶν πατρίδα.

Ὁ Δάντης, ὁ ἀθάνατος τῆς Κολάσεως ποιητῆς, θὰ παρήρχετο, ἴσως, ἀπαρτήρητος, ἐὰν γυνὴ ἀγγελικοῦ κάλλους καὶ ἀρετῆς δὲν προσεῖλκε τὴν προσοχὴν, τὴν ἀγάπην, τὴν λατρίαν του. Ἐὰν δὲν τὸν ἐπέπνεε, δὲν ἀνέφλεγεν ἐν τῇ ψυχῇ του τὸν θεῖον τῆς ἀθανασίας σπινθῆρα.

Τοῦτο δὲν ἐλησμόνησαν αἱ Ἰταλίδες γυναῖκες, αἵτινες τελοῦσι κατ' αὐτὰς μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπειᾶς τὴν πεντακοσιετηρίδα τοῦ θανάτου τῆς Βεατρίκης Πορτινάρη, τῆς λατρευτῆς τοῦ Δάντη παρθένου.

Τιμῶσαι τὴν μνήμην τῆς ἐμπνευσάσης τὸ ἀπαθανάτισαν τὸν Δάντην ποίημα, αἱ γυναικες τῆς Ἰταλίας διοργανοῦσιν ἐν Φλωρεντίᾳ ἔκθεσιν τῶν γυναικεῶν ἔργων, καλλιτεχνικῶν καὶ φιλολογικῶν, ἐν ἣ προσκαλοῦνται νὰ μετασχῶσι πᾶσαι αἱ Ἰταλίδες γυναῖκες. Πλὴν τῆς καθαρῶς ἐθνικῆς ταύτης γυναικειᾶς ἐκθέσεως, θὰ διοργανωθῶσι πλείσται ἑορταὶ εἰς τιμὴν πάντοτε τῆς ἥρωϊδος, ἣτις ἀνέδειξε τὴν Ἰταλίαν πατρίδα ἐνὸς τῶν διασημοτάτων τοῦ κόσμου ποιητῶν.

Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπισήμου ταύτης ἑορτῆς ἔσχεν ἡ κ. Καρλόττα Φερράρη, ἢν προθύμως συνέδραμον πᾶσαι αἱ δυνάμεναι κυραὶ τῆς Ἰταλίας. Τὸ δημοτικὸν δὲ συμβούλιον τῆς Φλωρεντίας προσήνεγκε προθύμως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνεργασίαν.

Εἰς τὸν διάσημον καλλιτέχνην, τὸν ἐκθέτην τῆς ἐν Περσίας βραβευθείσης προτομῆς τοῦ Δάντου, ἀνετέθη ἡ κατασκευὴ ἀγάλματος τῆς ἐνθέου γυναικῆς, ἣτις κατῴρρωσε τοιοῦτον ἐν τῇ ἀγνῇ ἐκεῖνου ψυχῇ καὶ ἐμπνεύσῃ αἴσθημα, ὥστε καὶ νεκρὴν ἔτι πρὸς αὐτὴν νὰ τείνωσι πάντες οἱ διαλογισμοὶ του, ὑπὲρ αὐτῆς νὰ πάλλωσιν οἱ εὐγενέστατοι τῆς καρδίας του παλμοί.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο θὰ μεταφέρῃ μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὸν παλαιότατον ἀρχαῖον οἶκον Πορτινάρη, τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τοῦ διοργανοῦντος τὰς ἑορτὰς ταύτας γυναικεῖου κομητάτου καὶ τῶν διασημοτάτων τῆς Ἰταλίας καλλιτεχνῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγάλματος ἐκφωνηθήσονται ὑπὸ ὀρισθέντων πρὸς τοῦτο ρητόρων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἐκδοθήσεται μέγα φιλολογικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τῶν ἐγκριτοτέρων Ἰταλίδων γυναικῶν συγγραφομένων καὶ περιλαμβάνον τὴν κατὰ τοὺς πέντε τελευταίους

αἰῶνας δρᾶσιν τῶν Ἰταλίδων γυναικῶν, ἐν ἐκτάσει δὲ τὴν βιογραφίαν τῆς Βεατρίκης Πορτινάρη καὶ μελέτην ἐπὶ τοῦ δαιμονίου ἔργου τοῦ Δάντου, οὗ ἥρωϊς ἐγένετο αὕτη.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισήμου ἐναρξέως τῶν ἑορτῶν θέλει τελεσθῆ ὠραιοτάτη μουσικὴ συναυλία παρὰ διαφόρων κυριῶν, ἀντιπροσωπευουσῶν ἀπάσας τὰς Ἰταλικὰς πόλεις, μετὰ τὸ ἴδιον ἐκάστης πόλεως ἐνδύμα. Τὴν συναυλίαν θὰ διαδεχθῆ παράστασις, ἐν ἣ θὰ ὀποθεωθῆ ἡ Νέα Ζωὴ τοῦ Δάντη διὰ διαφόρων Tableaux vivants μετὰ τῶν σχετικῶν ἀμφιέσεων, καὶ τῇ συνοδείᾳ ἁσιάτων καὶ μουσικῶν ὀργάνων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν θὰ προσέλθωσιν εἰς γραπτὸν διαγωνισμόν ἐπὶ θεμάτων, ἀφορώντων τὴν Ἰταλίδα γυναῖκα, πᾶσαι αἱ συγγραφεῖς τῆς Ἰταλίας, θὰ βραβευθῶσι δὲ ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ὑπὸ τῶν ἐξοχωτέρων λογίων τῆς Ἰταλίας, πρωτοστατοῦντος τοῦ διασήμου Ἀγγέλου δὲ Κουβερνάτη.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν θὰ ἀναγνωσθῆ ὑπὸ διαφόρων Ἰταλίδων γυναικῶν σειρά ὀλη διαλέξεων ἐπιστημονικῶν ἀναγομένων εἰς τὰ ἐξῆς ζητήματα: Περὶ Βεατρίκης Πορτινάρη, περὶ Ἰταλίδος γυναικῆς κατὰ τὴν ἀναγέννησιν, περὶ τῶν διασήμων ζωγράφων γυναικῶν τῆς Ἰταλίας, περὶ γλυπτῶν, περὶ ποιητῶν, περὶ δικηματογράφων καὶ μυθιστοριογράφων, περὶ ἠθοποιῶν, περὶ αἰοδῶν, περὶ παιδαγωγῶν καὶ διδασκαλισσῶν, περὶ ἐπιστημῶν, περὶ ἐργατιδῶν, περὶ ἥρωιδων καὶ πατριωτιδῶν.

Αἱ ἐπιτυχέστεραι τῶν διαλέξεων τούτων θέλουσι τύχει βραβείων συνοδευομένων καὶ ὑπὸ μεταλλίων χρυσῶν, ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν, ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως τῶν ὀποίων θέλει ἀπεικονισθῆ ἡ προτομὴ τῆς Βεατρίκης καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας τὸ ὄνομα τῆς βραβευθείσης.

Ἡ ἐκθεσις διαιρεθῆσεται εἰς ὀκτὼ τμήματα: 1ον Ζωγραφικὴ, μικρογραφία, ἰχνογραφία, καὶ σχεδιογραφία. 2ον Γλυπτικὴ καὶ λεπτογραφία. 3ον Φιλολογία. 4ον Ραπτικὴ καὶ ποικιλτικὴ. 5ον Γυναικεῖα κομφοτεχνήματα. 6ον Διδακτικὴ. 7ον Οἰκιακὴ ὑγιεινὴ. 8ον Διάφοροι γυναικεῖαι τέχναι καὶ βιομηχανία.

Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο τμήμα γυναῖκες ἐργάτιδες θὰ ἐργάζωνται ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν ἐκθεσιν, ἐκάστη εἰς τὴν οἰκείαν τέχνην.

Ἔργα ἐκτεθήσονται μόνον παρὰ Ἰταλίδων γυναικῶν, ἢ κρινούσα δὲ αὐτὰ ἐπιτροπὴ συγκροτηθήσεται ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τοῦ γυναικεῖου μῆματος πρόεδρος ἐξελέγη ἡ σχοῦσα τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην κ. Καρλόττα Φερράρη, τοῦ ἀνδρικοῦ δὲ ὁ κ. Ἀγγελος δὲ Κουβερνήτης.

Διὰ τῆς ἑορτῆς ταύτης καὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς Βεατρίκης αἱ Ἰταλίδες ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν διασημοτέρων συμπολιτῶν των, ἠθέλησαν νὰ ἐξάρωσι τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς γυναικῆς, νὰ ἐνθαρρύνωσι δὲ, προστατεύσωσι καὶ ἐπισήμως ἀναδείξωσι καὶ τὰς νῦν ὑπὲρ τῆς Ἰταλικῆς προόδου ἐργαζομένας.

Δὲν θὰ παρουσιάζετο δὲ ἴσως καταλληλοτέρα εὐκαιρία ἀναδείξεως καὶ ἐξυψώσεως τῶν πνευματικῶν καὶ βιομηχανικῶν προόδων τῶν Ἰταλίδων γυναικῶν, ὅσον ἡ ἐπέτειος τῆς πεντακοσιετηρίδος τῆς Βεατρίκης τοῦ Δάντη, ἢς τὸ ὄνομα τιμᾷ οὐ μόνον τὴν γενέθλιον αὐτῆς πόλιν Φλωρεντίαν, ἀλλὰ ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν.

Λευκὴ Δημητρίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου καὶ τῆς δειλίας, ὡς προείπομεν, γεννᾶται πάντοτε ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῶν μητέρων, νὰ καθησυχάζωσι τὰ μικρά των καὶ ἀπαλλάττωνται ἀπὸ τῶν ὀχληρῶν καὶ σπαρακτικῶν αὐτῶν κραυγῶν.

Ἀλλὰ μὴ διὰ τὴν ἕξιν ταύτην τοῦ κλαίειν καὶ κραυγάζειν ἄνευ λόγου δὲν εὐδύνεται αὐτὴ ἡ μήτηρ; Εἰς αὐτὴν ἐναπόκειται νὰ ἐξοικειώσῃ τὸ μικρὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς βρεφικῆς κοιτίδος του νὰ μὴ κλαίῃ, νὰ μὴ εἶναι ἰδιότροπον καὶ ὀργίλον, νὰ μὴ εἶναι λαίμαργον καὶ ταραχοποιόν. Ἡ μητρικὴ αὐτῆς ψυχὴ τὴν διδάσκει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πῶς νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν τρυφερὰν καρδίαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, πῶς νὰ ἀναπτύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὸν ἐνυπάρχοντα σπῶρον τῶν καλῶν κινήσεων. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι εὐγενές καὶ ὡραῖον, καὶ τὰ ἀποτελέσματά του μεγάλης σπουδαιότητος καὶ διὰ τὴν μητέρα καὶ διὰ τὸ τέκνον, ἀφοῦ ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐντυπώσεων ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ εὐτυχία του.

Κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν γέννησιν του ἡμέρας τὸ μικρὸν δέεται μόνον τροφῆς, ὕπνου, καὶ ἀμπεπου καθαρότητος. Συνήθως οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται εὐθὺς ὡς ὁ στόμαχος του πληρωθῇ, καὶ δὲν τοῦς ἀνοίγει εἰμὴ δταν πεινασῇ. Ἡ κατάστασις τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἶναι ἐντελῶς ζωώδης, ἐντελῶς ὕλική. Ὁ ἐν αὐτῷ θεῖος σπινθηρὸς ἐφυσχάζει, μέχρις οὗ τὸ σῶμα ἰσχυροποιούμενον δυναθῇ νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὡς κοινωνὸς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν βίον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς λοιπὸν ταύτης ἡ μήτηρ μετὰ τὴν τροφήν κττακί εἶναι τὸ μικρὸν, δὲν προσφέρει δ' αὐτῷ εὐθὺς ὡς κλάση τροφῆν. Ἐν γνωρίζῃ δὲν πεινᾷ. Τὸ ἀφίνει νὰ κλάσῃ ὀλίγον ἀπᾶς καὶ εἰς μέτρος οὗ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸν βίον. χωρὶς νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ θῆρον τοῦ ἐπαύρου μεταβολὴν τινα εὐχριστοῦσαν αὐτοῦ.

Ἐξοικεῖται βεβαίως ἡ περίστασις, καθ' ἣν τὸ μικρὸν ἐπιμένον νὰ φωνάζῃ καὶ ἐν τῷ ἐνεργετῆ τῆς κλίνης του καὶ ἐν τῷ δώσητε τροφῆν, πείσθητε ὅτι πάσχει, πονεῖ, ὅτε καὶ εἰδοποιεῖτε τὸν ἰατρόν.

Ἄλλ' ἂν ὑποκύψητε εἰς τὰς πράξεις αὐτοῦ ἀπαιτήσεις καὶ ἰδιοτροπίαις, τὰς διὰ κραυγῶν μόνον ἐκδηλουμένας, τὸ μικρὸν ἐκείνο θὰ καταστῇ τάχιστα τύραννος, δημιουργὸς τῆς δυστυχίας σας καὶ τῆς ἰδικῆς του συγχρόνως. Μὴ λησμονεῖτε τοῦτο. Ἐὰν τὸ μικρὸν παύσῃ κραυγάζον, εὐθὺς ὡς ἐξεγερτε τοῦτο τῆς κλίνης του, σημεῖον ὅτι οὐδὲν ἔπασχεν, ἀλλ' ὅτι ἐξήγει νὰ σᾶς ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν του.

Ἐὰν ἐννοήσῃτε ὅτι διὰ τῶν φωνῶν του θὰ σᾶς ἀνγκάσῃ νὰ τὸ φέριτε ἐπὶ τῶν βραχιόνων. θὰ φωνάζῃ πάντοτε ὡς κλάσῃ, διότι ἀρέσκειται πλεῖστον φερόμενον ἐπὶ τῶν χειρῶν σας ἢ μόνον ἐν τῇ κλίνῃ του.

Εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐρωτᾷ. Καὶ διατὶ νὰ μὴ παράσχωμεν εἰς τὸ μικρὸν μας τὴν τόσο μικρὰν ταύτην εὐχарίστησιν; Διότι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα οὔτε εἰς τὴν εὐμαίρειαν, οὔτε εἰς τὴν ὑγείαν του, καὶ διότι θὰ ἀπολέσῃ τάχιστα τὴν αἰτίαν τῆς διὰ τῆς συνθέσεως, δι' ἣς μεταβάλλεται εἰς ἀνάγκην. Ἡ ἀδυναμία σας δὲ ἐν τῷ μέλλοντι τοῦ νὰ ἰκανοποιήτε πάντοτε τὴν ἀνάγκην του ταύτην θὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῷ τὸ πικρότατον τῆς στερησεως αἰσθημα. Αἱ πρώται στερήσεις, ἃς ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐν τῷ βιωτικῷ αὐτοῦ σταδίῳ εἶναι καὶ αἱ ὀδυνηρότεραι, ἐξερεθίζουσαι τὸν χαρακτῆρα διὰ τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν ἤδη σχηματισθεῖσαν θέλησίν του.

Βεβαίως ὀφείλει νὰ ἔχῃ τις πάντοτε ὅπ' ὄψει τὴν φυσικὴν κατάστασιν τοῦ παιδός, ὅπερ ἐκ κακοδιαθεσίας ἢ ἐξαντλήσεως ἀποβαίνει συνεχῶς ῥάθυμον, μελαγχολικόν, ἄγριον. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐὰν ὀκυπέτη τις εἰς τὰς θελήσεις καὶ ἀπειθήσεις του, ἂ φθάσῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀπραγματοποιήτου, καὶ τότε ἡ θέσις τῆς μητρὸς ἀποβαίνει δυσκολωτάτη. Καλὸν δ' εἶναι νὰ προβλέπῃ τις πᾶν πράγμα, εἰς τὸ ὅποιον κατ' ἀνάγκην θὰ ὑποχωρήσῃ, ἵνα μὴ φανῇ ὑπείκομα εἰς τὰς ἀπειθήσεις καὶ ἰδιότροπίας τοῦ παιδός.

ΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Β'

Πλὴν τῶν δύο μνημονευθειῶν ἡδὴ ἱατρῶν ἐξασκεῖ ἐν Φραγκφούρτῃ τὸ ἱατρικὸν αὐτῆς ἐπάγγελμα ἡ ἱατρὸς κ. Ἀδάμ, σύζυγος τοῦ ἱατροῦ Βάλκερ. Τὸ ἔτος τοῦτο προτίθεται μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τῆς ἰδρυσιν καταστάματος ὑγιεινῆς ἐντῆ πόλει ταύτῃ. Ἡ δεσποινὶς Βιντεράλτεν ἐκ Μονάχου εἶναι ἐπίσης πτυχιούχος τῆς ἱατρικῆς, ὡς καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐν Βρεσλάου δημοτικοῦ συμβούλου κ. Βιλδενουά, ἐκπαιδευθεῖσα ἐν Ζυρίχῃ. Ἡ δε-

σποινὶς Δάβου, Γερμανὶς ἐπίσης ἱατρός, ἀποκατέστη ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνθα μεγάλῃν ἐκτίησαστο πελατεῖαν.

Διδάκτορας τῆς φιλοσοφίας ἔχομεν ἐν Γερμανίᾳ τέσσαρες. Τὴν δεσποινίδα Σωσσάναν Ρουδινστάϊν ἐξ Αὐστρίας, συγγραφεῖα ὀριστοτάτων φιλοσοφικῶν ἔργων, αἵτινα καὶ οἱ αὐστηρότεροι κριτικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκωμιάσωσιν. Τὴν δεσποινίδα Δράσκοβετς διδάκτορα τῆς φιλοσοφίας ἐν Δρέσδῃ. Τὴν δεσποινίδα Μὲνς διδάκτορα ἐπίσης τῆς φιλοσοφίας καὶ διευθύντριαν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Δαρμσταδτίας, καὶ τὴν δεσποινίδα Σχούβερ-Φέδερ, ἣτις ἐπανειλημμένως ἀπήγγειλε ρητορικοὺς λόγους ἐν Φλωρεντίᾳ. Πολλαὶ γυναῖκες ὀδοντοῖκτροί, ἐκπαιδευθεῖσαι ἐν Ἀμερικῇ, ἐξασκοῦσιν ἐπιμερῶς ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἐπάγγελμά των.

Ἡ πρώτη πτυχιούχος ὀδοντοῖκτρος, ἡ ἐκπαιδευθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι ἡ κ. Ἐβιέλ Τιθούρτιους Χίρσφελδ, ἣτις ἐπανήλθεν ἐξ Ἀμερικῆς; εἰς Βερολίνον τῷ 1869, ἐνθα ἐντὸς ὀλίγου χρόνου μεγάλῃν ἀπέκτησε πελατεῖαν, ἀριθμοῦσα μετὰ τῶν πελατῶν τῆς καὶ τὰ τέκνα τῆς αὐτοκρατορῆς Φρειδερίκου. Ἡ δὲ κ. Ἐλθίρα Κίττνερ ὀδοντοῖκτρος ἀπὸ τοῦ 1878, συντηροῦσα ἐν Γερμανίᾳ ὀλοκληρον τὴν οἰκογενεῖάν της καὶ ἐκπαιδευθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ τὴν νεωτέραν ἀδελφὴν της, ἦν καὶ προσέλαθεν ἤδη ὡς βοηθὸν εἰς τὸ χειρουργεῖόν της. Αἱ δεσποινίδες Κνόππ καὶ Δίτριχ, ἀποκατεστημέναι ἐπίσης ἐν Βερολίνῳ, ἡ δεσποινὶς Δελμύρ ἐν Στραλσούνδῃ, ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα ἱατρός τῆς Βρέμης ἐν Κολωνίᾳ, ἡ κ. Χάϊν ἐν Φραγκφούρτῃ, αἱ δεσποινίδες Βίλκε καὶ Βουὶν ἐν Κενισβούργῳ, ἡ κ. Κουναςτ ἐν Θόρνῃ, ἡ κ. Ζαϊόδη ἐν Γόρλιτς, ἡ κ. Δόμμεγκ ἐν Βιεσβάδεν, ἡ κ. Σφέγανς ἐν Ἐλβερφέλδῃ, ἡ κ. Πέτερς ἐν Ἀμβούργῳ καὶ ἡ κ. Χένσελ ἐν Ἐρφούρτῃ.

Πᾶσαι αἱ κυραὶ αὗται ἐξησφάλισαν ἑαυταῖς βίον ἐντιμον καὶ λαμπρὸν, ἐκτιμῶνται δὲ παρὰ πάντων καὶ προτιμῶνται διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας τῶν συναδέλφων των ἀνδρῶν. Ἐδέθησαν ὅμως, ἵνα ἐξασφαλίσωσιν ἑαυταῖς τὸ βιοπαραγωγὸν τοῦτο στάδιον, νὰ ἐκπατριθῶσιν ἐπὶ τινα ἔτη, νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς θυσίας, εἰς ἃς ὀλίγοι ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ ἀνταποκριθῶσι, καὶ νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοῦς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, στερούμεναι τῆς οἰκογενειακῆς περιθάλψεως καὶ προστασίας.

Πανταχόθεν ἐστάλησαν πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἀναφοραί, φέρουσαι πολλὰς χιλιάδας ὑπογραφῶν, ἐξαιτούμεναι ἵνα ἐπιτραπῇ αὐταῖς ἡ ἐν τοῖς Γερμανικοῖς Πανεπιστημείοις φοίτησις. Ἰδιαιτάτα δὲ εἰργάσθησαν πρὸς τοῦτο, ἡ ἐν Λειψία διεθνῆς Γερμανικὴ ἐταιρεία, ἡ ἐν Βαϊμάρῃ καὶ δύο ἐξοχοὶ τοῦ Βερολίνου γυναῖκες. Μέχρι σήμερον αἱ ἀναφοραὶ αὗται ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι οἱ νομοθέται μας θέλουσιν ὡς τάχιστα μεταβάλλει γνώμην, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου ἡ Γερμανία ἔσται ἐπίσης δικαία καὶ στοργικὴ πρὸς τὰς θυγατέρας της, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς υἱούς της.

Λίνα Μόργενστερν.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΙΣ

Ἡ πίστις ἐξέλιπεν, ἡ ἐλπίς εἶναι λέξις κενή, ἡ ἀπαγοήτευσις, ἡ ἀποθάρρυνσις καὶ ἡ ἀπελπισία ἐγένοντο οἱ ἀχώριστοι τῆς ἀνθρωπότητος σύντροφοι. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ δυστυ-

χοῦ δὲν στρέφεται πλέον πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐξαιτούμενος βοήθειαν, ἀλλὰ ζητεῖ γωνίαν τινα ἀπόκρυφον τῆς γῆς, ἐν ἣ αὐτόχειρ ῥίπτει τὴν ὑπὸ τῆς ἀπιστίας δολοφουμένην ὑπαρξίν του.

Ἡ θρησκεία ἐξέλιπε, καὶ αἱ γυναῖκες αἱ ἄλλοτε φανατικώταται αὐτῆς ἀπόστολοι, αἱ ὀφείλουσαι νὰ καλλιεργῶσι τὸν ἱερὸν αὐτῆς σπῶρον, αἱ ὡς Ἐπιδάδε; ὀφείλουσαι νὰ ὑποδαυλίωσι τὸ ἱερὸν αὐτῆς πυρ, λησμονοῦσιν ὅτι ὑπῆρξεν ὁ προστάτης καὶ ἀπελευθερωτῆς των.

Οὔτε αἱ εὐσεβεῖς περὶ δόσεις τῆς πίστεως τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας, οὔτε ἡ γλυκεῖα ἕξις τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας θρησκευτικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, οὔτε ἡ ὡς ἐκ τῶν ἐπιχειμῶνων ἑορτῶν καταυγάζουσα ἄλλοτε τὰ στήθη πάντων χαρὰ, κατισχύουσι τῆς κατακλυσάσης τὴν ψυχὴν μας θρησκευτικῆς ἀδιαφροίας, ἐν ἣ ἀσυνειδήτως θάπτομεν τὴν χαρὰν, τὴν ἐλπίδα, τὴν εὐτυχίαν ὀλοκληροῦ γενεᾶς.

Αἱ ἰδέσφαί μας ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ἐξεγείρονται κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ψυχρότητος; καὶ διὰ τοῦ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐνυπάρχοντος θεοῦ τῆς πίστεως σπινθηρὸς μεταδίδουσι τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν, ἣς τόσῃν ἔχομεν καὶ ἐν ταῖς χαραῖς καὶ ἐν ταῖς δυστυχίαις τοῦ βίου ἡμῶν ἀνάγκην.

Ἀνὰ χιλιάδας ἀριθμοῦνται αἱ Γαλλίδες, αἱ Ἀμερικανίδες, αἱ Ἀγγλίδες, αἱ Βελγίδες ἱεραπόστολοι, αἱ ἐγκαταλείπουσαι τὰς ἐστίας, τὰς οἰκιακὰς συνθεσίας των, τὰς οἰκογενεῖας καὶ τὰς πατρίδας των, ἵνα διασκορπισθῶσιν ἀνὰ πᾶν τῆς γῆς σημεῖον καὶ μεταδώσωσι τὰ φῶτα τῆς γλυκείας τοῦ Χριστοῦ μας θρησκείας.

Καὶ ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐπίπονον τὴν τακτικὴν εἰς τὸν ναὸν φοίτησιν, τὴν εἰς τὰ τέκνα μας ἐρμηνείαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν ἐμπνευσιν σεβασμοῦ καὶ λατρείας πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τοῦ ἁγίου καὶ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου ἐξησφάλισεν ἡμῖν τὴν ἀθανασίαν.

Δὲν δικαιοῦμεθα πλέον νὰ φέρωμεν ὡς δικαιολόγησιν τὴν παρ' ἡμῖν ἀδιαφορίαν τοῦ κλήρου. Οὗτος ἤρξατο ἀπὸ τινος συγκινομένου, ἐργαζόμενος, δρῶν. Μητροπολίτης κατανοῶν τὴν ὑψηλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποστολήν του, ὁ Σεβασμιώτατος πρῶτον Κεφαλληνίας, ἐργάζεται μετ' ἐπαινετοῦ ζήλου εἰς ἀναστήλωσιν τοῦ ἐκπεσόντος ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου, εἰς ἀξιοπρεπῆ τοῦ κλήρου ἀποκατάστασιν. Παρ' αὐτὸν κληρικοὶ πολυμαθεῖς διευκολύνουσι τὸ δυσχερὲς ἐκεῖνο ἔργον καὶ διὰ τοῦ προφορικοῦ κηρύγματος τοῦ λόγου καὶ διὰ τῶν ἐν ταῖς Ἐφημερίδι καταχωριζόμενων θρησκευτικῶν αὐτῶν μελετῶν.

Τοιαύτην ἀξιολογητάτην καὶ ἐποικοδομητικωτάτην μελέτην τοῦ πολυμαθοῦς τῆς θρησκείας μύττου, σεβαστοῦ ἄρχιμανδρίτου κ. Σωφρονίου Πάπαπαναγιώτου ἀνεγνώσαμεν πρότινος χρόνου ἐν τῇ συναδέλφῳ Ἐφημερίδι τῶν «Καιρῶν.»

Ἀλλὰ πλὴν τῶν κληρικῶν καὶ οἱ διαπρεπεῖς παρ' ἡμῖν λαϊκοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ρήτορες, διευκολύνουσι μεγάλως τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησίας. Ἀκάματοι καὶ διὰ τῶν κηρυγμάτων καὶ διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτῶν συντελοῦσιν εἰς ἀναζωογόνησιν τοῦ ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τόσον ψυχρῶς ἀποσβεσθέντος θρησκευτικοῦ αἰσθημάτος.

Ὁ ἐν τῷ Νεκροταφείῳ κατὰ τὸ πρῶτον τῆς Τεσσαρακοστῆς Σάββατον ἀπαγγελλθεὶς θρησκευτικὸς λόγος ὑπὸ τοῦ ἐξόχου παρ' ἡμῖν καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας καὶ διαπρεποῦς

τῆς Ἐκκλησίας ρήτορος κ. Ι. Μοσχάκη δὲν ἠδύνατο ἄρα νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀναίσθητον καὶ πεπωρωμένην τῶν καρδιῶν, πίστιν, σέβας, ἀγάπην, λατρείαν καὶ μετανοίαν.

Οἱ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὑπὸ τοῦ βέκτου καθηγητοῦ κ. Ι. Μεσολωρᾶ ἀπαγγελλόμενοι τὰς Κυριακὰς πλήρεις γλυκείας εἰφραδείας καὶ εὐσεβείας λόγοι, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀκροατηρίου αὐτοῦ αἰσθηματὰ χριστιανικὰ καὶ εὐσεβῆ!

Μὴ προβάλλωμεν λοιπὸν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν δικαιολογίαν, ὅτι εἴμεθα ἄθρησκοι, διότι οὐδεὶς μεριμνᾷ περὶ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεώς μας. Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Θεολόγοι μας πρᾶττουσι τὸ καθήκον των, εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ πραξώμεν τὸ ἰδικόν μας.

ΠΩΣ ΕΤΡΩΓΟΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ

Μὲ πολλὴν περισσοτέραν βεβαίως ὄρειν ἀπὸ ἡμᾶς ἔτρωγον οἱ πατέρες μας, καίτοι αἱ ἐπιτραπέζιοι συσκευαί των ὑπελείποντο πολὺ τῶν ἡμετέρων. Ἴνα πεισθῶμεν περὶ τούτου, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὴν τόσον πεπολιτισμένην σήμερον Γαλλίαν, κατὰ τὸν ἔκκατον πέμπτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα τὰ πινάκια ἦσαν πολυτέλεια ἄγνωστος, ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τῶν μαχαίροπρηθούων ἐγενικεύθη ἐν Εὐρώπῃ μόνον κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Κάρολος ὁ Ε', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, εἶχε μόνον πέντε, ὁ διάδοχος δὲ αὐτοῦ μόνον τρεῖς.

Ἄρχοντες καὶ ἄστοι, ὡς λέγει ὁ βαρῶνος δε Βατεβίλλ, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐρανιζόμεθα τὰς πληροφορίες τυτάς, ἐνίπτον τακτικώτατα τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, διότι μόνον τῇ βοήθειᾳ τῶν δακτύλων ἐγεύοντο τῶν διαφόρων ἐδεσμάτων. Τὰ διάφορα εἶδη τῶν φαγητῶν ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πινακίου τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, οὕτω δὲ ἀνεμειγμένα ἐτρώγοντο μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Αἱ στερεαὶ τροφαὶ ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ στοργύλου τεμαχίου μαζοῦ ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔτρωγον μετὰ τὸ φαγητὸν δίχην ὀπωρικοῦ. Τὸν ζυμὸν ἔτρωγον πάντες ἀπὸ τῆς κοινῆς ζωμοδόχου, ἔσπευον δὲ πάντοτε, ἵνα προφθάσωσι νὰ πῶσι περισσότερον.

Οἱ εὐγενεῖς καὶ καλοανατετραμμένοι ἔτρωγον μόνον διὰ τῶν τριῶν δακτύλων, ἐν ὧ οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἄστοι ἐγεύοντο τὰς τροφὰς διὰ τῶν πέντε. Μία ἢ δύο μαχαίρι ἐπέχρουν διὰ πάντας, καὶ ἕκαστος τῶν συνδαιτηθῶνων ἀνέμενον, ἵνα ὁ παρ' αὐτὸν κόψῃ τὸ κρέας του καὶ τῷ διαβιβάσῃ τὸ σπίνιον σκευός. Καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ αἰῶνος τούτου εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅσκις ἐδίδοντο μεγάλα γεύματα, προσκαλεῖτο ἡ ὀρειότερα γυνὴ νὰ ἀναμῆ τὴν σαλάταν διὰ τῶν ὠραίων δακτύλων της. Τοῦτο ἐθεωρεῖτο τιμὴ, δι' ἣν αἱ ὠραῖαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μεγάλως ὑπερηφανεύοντο. Ὁ Λουδοβίκος Δ' εἶναι ὁ τελευταῖος ἡγεμῶν, ὅστις ἔφαγε διὰ τῶν δακτύλων.

Δὲν ἐπετρεπετο ὅμως νὰ λείψωσι τοὺς ὑπὸ τοῦ φαγητοῦ ἐρρωπωμένους δακτύλους, ὁπῶθεν καὶ ἡ ἀλλαγὴ δύο καὶ τριῶν χειρομακτρῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος. Τὰ ποτήρια ἦσαν ἐπίσης σπᾶνια, φιάλαι δὲ ἐφάνησαν διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῶν τραπέζων κατὰ τὸ 1760. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔμεινον ἐπὶ τοῦ σκευοφυλακείου δίχην ἐπίπλων. Ἐν ποτήριον ἤρκει ὅπως πάντες οἱ δημοτράπεζοι πίνωσι διαδοχικῶς.

Σημειωτέον δὲ τὰ διάφορα φαγητὰ ἐφέροντο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα καὶ ὅτι ὁ ἀποκαλύπτων αὐτὰ ὑπηρετῆς ὤφειλε νὰ δοκιμάσῃ ἐξ αὐτῶν, ὅπως πείσῃ τοὺς ξένους δτι οὐδὲν περιεῖχον τὸ βλαβερὸν, ἰδίᾳ δτι δὲν ἦσαν δηλητηριασμένα.

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Τῆς κυρίας Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσού» ἐκτίθεται καλλιτεχνικὸν ἔργον, ὅπως πρωτοφανές ἐν Ἑλλάδι, παριστάνον τὴν Ἀκρόπολιν μεθ' ὅλων τῶν πολυτίμων ἐν αὐτῇ περιωχόμενων κειμηλίων τῆς Ἀρχαιότητος. Αἱ προσερχόμεναι Κυραὶ θέλουσιν ἀποθαυμάσῃ ἐν αὐτῷ οὐχὶ μόνον τὴν καταπληκτικὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὁμοιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν τελειότητα τῆς γυναικείας ἐργασίας.



δὲν ὑπάρχει. Φέρετε λοιπὸν ἀφόδως, διότι πάντοτε εἶναι τοῦ συρμού. Καν Σ. Α. Σμύρνη ν. Ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ι. Α. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ θερμότητην καὶ κολακευτικώτατην ἐπιστολήν. Δημοσιευθήσεται. Γράφομεν. — Καν Α. Ι. Π. Βωλον. Ὁρατὸν, ἀλλὰ εὐτράπελόν πως διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν. Θὰ ἴρωμεν ἐν τούτοις, ἐν δυνάμει νὰ ἀποκόψωμεν μέρη τινά, ὅπως σὰς εὐχαριστήσωμεν δημοσιεύουσαι.

### ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς συγκολλῶνται συντριβέντα δέλτινα σκεύη. Ἀνχιζάτε εἰς ἴσας ῥόσεις καθαρὸν ὕδωρ καὶ οἰνόπνευμα. Ἀνχιζάτε ἐν αὐτοῖς 10 ὄρ. ἀμύλου (κόλλας) καὶ 16 ὄρ. κρητίδος (κιμωλίας) εἰς λεπτήν κόνιν, μεθ' ἧς καὶ προσθέτετε 5 ὄρ. κόλλας συμπαγούς (colle forte) καὶ θέτετε ἐπὶ τῆς πυρῆς. Ὅταν τὸ μίγμα σας ῥιχθῆ ὑποθέσατε 5 ὄρ. τερεβινθίνης καὶ ἀνχιζάτε μέχρις οὗ τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα συσσωματωθῶσι. Διὰ τοῦ μίγματος τούτου συγκολλᾶτε πᾶν δέλτινον σκεῦος.

Πῶς χρυσόνετε τὰ ἐκ χαλκοῦ ἀντικείμενα. Ἀγοράζετε ὀλίγα φύλλα χρυσοῦ, ἐξ ἐκείνου δὲ μεταχειρίζονται διὰ τὸ ἐπιχρυσώμα τῶν κατόπτρων. Ρίπτετε αὐτὰ ἐντὸς μαρμαρίνου ἰγρίου (γουδίου) μετ' ἐξαπλασίαν ποσότητα ὕδαργύρου καὶ τρίβετε καλῶς. Καθιρίζετε τὸ σκεῦος σας διὰ διαλύσεως νιτρικοῦ ὀξέως ἐντὸς ὕδατος, βρέχετε αὐτὸ διὰ νιτρικοῦ ὕδαργύρου, ἐπιστρώνετε ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐν τῷ ἰγδίῳ μίγμα σας καὶ θερμαίνετε αὐτὸ βαθμῆδόν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπὶ ζωηρῶς ἀνημμένων ἀνθράκων.

### ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κεφτέδες λευκοί. Βράσατε τρεῖς-τέσσαρας δράκας ὀξυζης ἐντὸς γάλακτος. Κόψατε ἰδιαίτερος ἓνα ἢ δύο βραστούς ἰχθύς καθαρισμένους τῶν ἀκαθῶν τῶν εἰς λεπτότατα τεμάχια, προσθέσατε λεπτοκομμένον πετροσέλινον, ἄλλας πέπερι καὶ τρία αὐγά. Ἀνχιζάτε καλῶς τὸ ὅλον καὶ ἀφήσατε νὰ κρυώσῃ. Πλάσατε τοὺς κεφτέδες σας μετ' ἀνάλογον ἄλλας, βρέξατέ τους εἰς κτυπημένον ὠδὸν καὶ κοπανισμένην γαλέταν καὶ τηγανίσατε μετ' ἄφθονον βούτυρον.

Πορτοκάλια μετ' ἀρόπιον. Κόψατε εἰς φέτας ἐντὸς βαθείας ἀπλάτους τὰ πορτοκαλί σας, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσητε τὸν φλοιόν. Ρίψατε ἐπ' αὐτῶν ἀρετὴν ζάχαριν, ὀλίγην βανίλιαν καὶ ὀλίγην κανέλαν. Χύσατε ἐπ' αὐτῶν οἰνόπνευμα ἢ δυνατόν ρούμιον, ἀνάψατε τὸ οἰνόπνευμα δι' ἐνὸς πυρέου καὶ ἀφήσατε νὰ ἐψῆθῃ καὶ ἀρωματισθῶσι ἐντὸς τοῦ οἰκοπνεύματος. Εἶναι γευστικώτατα.

τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μονμάγερ, ἐνῶ οὐδεμίαν ἔχετε ἀπόδειξιν ταύτης.

— Θὰ ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην ἀπόδειξιν, ἀλλὰ δὲν σὰς κρύπτω ὅτι πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ἐκθέτω εἰς κίνδυνον τὴν τιμὴν σας καὶ τὴν ζωὴν τῆς Κλαυδίνης. Ἀκούσατέ με καλῶς καὶ λάθετε ὅσα δυναθῆτε προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ὅπως ἀσπίσιν ἀμφοτέρων.

Ὁ Μονμάγερ ἐπέστη ἤδη ἐκ τῶν ἀποσφραγισθεισῶν ἐπιστολῶν σας καὶ ἐκ τοῦ μεταξὺ ὡμῶν καὶ τῆς Κλαυδίνης διαλόγου, δὲν ἠκροάσθη ὅπισθεν τῆς θύρας, ὡς μοι εἶπετε, ὅτι ἀμφότεραι κατέχετε τὸ τρομερὸν μυστικόν του. Πεισθῆς ὅτι ἀγαπᾶται παρ' ὡμῶν, θὰ θελήσῃ νὰ σὰς καταστήσῃ ὅλως ἰδικήν του πρὸ τοῦ γάμου, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν συναίνεσίν σας καὶ τὸν κίνδυνον, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσφάλειαν αὐτοῦ, ὅτι τὸν μισεῖ, τὸν ἀποστρέφεται, καὶ εἶναι τὸ μόνον ἐν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ δυνάμενον νὰ τὸν καταγγείλῃ διὰ τὴν πράξιν του. Ἐδῶ ἔγκειται ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς τῆς Κλαυδίνης. Ὁ Μονμάγερ ἔχει συμφέρον νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. ἵνα δὲ κρύψῃ τὸ πρῶτόν του ἔγκλημα θὰ διαπράξῃ βεβήλως καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο. Ἄλλ' εἶναι συνετὸς καὶ θὰ ἐνεργήσῃ μετὰ περισκέψεως. Δὲν θὰ μεταχειρισθῇ οὔτε ὄπλον, οὔτε μάχια ἀλλὰ θὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δηλητήριον, τὸ ὄπλον τοῦτο τῶν ἀνάνδρων, τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν νύκτα ρίπτουσι ἀνὰ σταγόνας εἰς τὰ φάρμακα τῶν ἀσθενῶν, ὅπως δὲν ἔχει πάραυτα τὰς τρομερὰς συνεπείας, ἀλλὰ βραδέως καὶ ἀσφαλῶς ὑποσκάπτει τὴν ζωὴν τοῦ οὕτω δηλητηριάζομένου. Ἴδου τί θὰ πράξῃ ὁ Μονμάγερ. Ἐπιβλέπετέ τον λοιπόν, μὴ ἀφίνητε μόνην τὴν Κλαυδίαν οὔτε νύκτα, οὔτε ἡμέραν. Καὶ ἐὰν ἀπούρεσθε, κρύπτεσθε πάντοτε εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι ἡ προαίτησίς μου δὲν με ἀπατᾷ. Προετοιμάσατε τὴν Κλαυδίαν, καταστήσατε αὐτὴν προσεκτικὴν, ὀπλισθῆτε δὲ ἀμφότεραι μετὰ θάρρους, σκεπτόμενοι ὅτι ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας ἐπέστη ἤδη.

Αἱ προαίτησεις τοῦ Κουρλάνδου ἦσαν ἄρα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πραγ-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν αἱ κ. κ. συνδρομῆ-  
τρια ἡμῶν, δὲν ἡ συνδρομὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης  
Ἰανουαρίου καὶ 8ης Μαρτίου, νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντί-  
τιμον αὐτῆς. Θὰ διακόψωμεν μετὰ λύπης μας τὸ φύλ-  
λον πρὸς τὰς μὴ ἀνανεωσάσας τὴν συνδρομὴν τῶν,  
διότι ἀδυνατοῦμεν διὰ τόσον εὐτελεῖς ποσὸν νὰ τη-  
ρῶμεν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς.

Παρακαλοῦμεν προσέτι θερμῶς ἐκείνας, αἵτινες  
καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ λη-  
ξαντος ἔτους 1889, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν. Διὰ τοὺς  
ἄνω ἀναφερομένους λόγους δὲν ἀποτεινόμεθα πρὸς  
αὐτὰς δι' ἐπιστολῶν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀνα-  
μνήσωμεν αὐταῖς τοῦτο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας  
μας, τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» δημοσιευο-  
μένης, ἀποδίδουσαι τὴν μέχρι σήμερον καθυστέρη-  
σιν εἰς ἀμέλειαν μᾶλλον ἢ εἰς ἔλλειψιν καλῆς θε-  
λίσεως. Ἦν αὕτην παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ  
πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τοὺς καθυστε-  
ροῦντας ἐτι συνδρομὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

### ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΚΗΣ

Τὸ πρακτικώτατον τοῦτο καὶ εὐεργετικὸν διὰ πᾶσαν Ἑλληνίδα  
κόρην σχολεῖον τῆς κοπτικῆς καὶ βαπτικῆς ἡρώτου ἐργαζόμενον.  
Ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ φανῶσι τὰ εὐεργετικὰ αὐτοῦ διὰ πᾶσαν οἰκογέ-  
νειαν ἀποτελέσματα.

Ἡ κ. Μπενάουερ, διευθύντρια αὐτοῦ, διδάσκει τὰ θεωρητικὰ καὶ  
πρακτικὰ τῆς μιλήματα μετὰ μεσημβρίαν. Κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ  
Εὐαγγελιστρίας παρὰ τὴν Ρόμβην ἀρ. 25.

### ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

#### ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ

Φραγκίσκας Φωσκόλου (ὁδ. Ἀγ. Εἰρήνης ἀριθ. 15).

Κομψότης, καλαισθησία, ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγ-  
γελιῶν, καὶ τιμὰ κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ. Ἐκτελεῖ καὶ  
παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, φορεμάτων καὶ στηθοδέσμων ἐπὶ τῇ  
ἀποστολῇ τῶν σχετικῶν μέτρων.

ματοποιήσεως, καὶ διατὶ πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ Μονμάγερ διακείμενοι  
συνωθούντο ἡμέραν καὶ νύκτα παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούσης  
Κλαυδίνης; Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Λουκιανὴ δὲν ἀπεμακρύνοντο ποσῶς  
τοῦ δωματίου τῆς πασχούσης, ὁ δὲ Ἰωάννης διήρχετο αὐτῇ τὰς  
πλείστας ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, παρατηρῶν μετὰ παρά-  
δοξον ὕψος τὴν ἀσθενῆ.

Προέτεινε πρὸς τὴν Λουκιανὴν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ διανυκτε-  
ρεύῃ αὐτὸς πλησίον τῆς πασχούσης, ἵνα καὶ αὐτὴ ἀνα αὐτῇ ὀλίγον  
ἐκ τῶν παρατεταμένων αὐτῶν ἀγρυπνιῶν, αἵτινες ἠπέλουν τὴν ὀ-  
γείαν τῆς.

Μετὰ μακρὴν τῆς Λουκιανῆς ἀντίστασιν, ἀπεφασίσθη, ὅπως αὕτη  
μεταφέρῃ τὴν κλίνην τῆς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἐναλλάξ δὲ  
αὕτη καὶ ὁ Μονμάγερ ἀγρυπνοῦσι τὰς νύκτας παρὰ τὴν πάσχουσαν.  
Τὴν πρώτην ἑσπέραν τῆς νέας ταύτης τροποποιήσεως τοῦ προγράμ-  
ματος ὁ Μονμάγερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπιστημονικόν τι σύγγραμμα,  
ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἔδρας καὶ ἤρατο ἀναγινώσκων. ἐνῶ ἡ  
Λουκιανὴ ἀπεύροτο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἵνα ἀναπαυθῇ.

Ἡ πτωχὴ Κλαυδίνη μείνισα μόνη μετὰ τοῦ τέρατος ἐκείνου,  
οὗ τὰς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς διαθέσεις ἐγνωρίζον, ἔτρεμε σύσσωμος.  
Προσεπάθει νὰ προσποιηθῇ τὴν κοιμωμένην, ἀλλὰ μόλις ἤρθάνετο  
αὐτὸν στρεφόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης τῆς ἦνοιγεν ὀφθαλμοὺς  
περιτρόμους, ἐξηγνημένη καὶ ἀγωνιώσα. Περὶ τὴν 1ην ὡμῶν μ. μ.  
ὁ ὕπνος ὑπερῆχυσε τῆς θελήσεως καὶ τοῦ φόβου τῆς κόρης, καὶ ὁ  
Μονμάγερ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κλίνην τῆς, ἵνα πεισθῇ ὅτι ἀληθῶς  
κοιμᾶται.

Τρέμων δὲ καὶ στεγνόνων διὰ τοῦ ροιμάτρου τὸν ἀπὸ τοῦ  
μετώπου του καταρρέοντα ἰδρώτα, ὁ ἄθλιος ἀκροποδητὴ ἐπλησίασε  
καὶ πρὸς τὴν ἡμίκλειστον θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ἡ  
Λουκιανὴ. Πεισθῆς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπικρατούσης ἡσυχίας ὅτι πάντες  
κοιμῶνται ὁ Ἰωάννης Μονμάγερ διηυθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν τράπε-  
ζαν, ἐψ' ἧς παρετάσσοντο τὰ φιαλίδια τῶν προωρισμένων διὰ τὴν  
ἀσθενῆ φαρμάκων. (ἀκολουθεῖ)